

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyň: **a) S. K., b) nezl. K. K.,** zastoupena matkou: S. K., **c) A. K.,** zastoupené JUDr. Marií Brožovou, advokátkou se sídlem Praha 1, Bolzanova 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobkyň proti rozsudkům Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 11. 2. 2004, č. j. 30 Az 147/2003 - 24 a č. j. 30 Az 148/2003 - 23,

takto:

I. Věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 2 Azs 221/2004 a sp. zn. 2 Azs 272/2004 **se spojují** ke společnému projednání. Nadále budou vedeny pod sp. zn. 2 Azs 221/2004.

II. Rozsudky Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 11. 2. 2004, č. j. 30 Az 147/2003 - 24 a č. j. 30 Az 148/2003 - 23 **se zrušují** a věci **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně jako stěžovatelky domáhají zrušení shora uvedených rozsudků Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 11. 2. 2004. Rozsudkem č. j. 30 Az 147/2003 - 24 byla zamítnuta žaloba žalobkyň a) a b) proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 28. 5. 2003, č. j. OAM-1215/VL-11-P01-2002, kterým jim nebyl udělen azyl z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu) a bylo rozhodnuto, že se na ně nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona. Rozsudkem č. j. 30 Az 148/2003 – 23 byla zamítnuta žaloba žalobkyně c) proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 28. 5. 2003, č. j. OAM-1217/VL-11-P01-2002, kterým jí nebyl udělen azyl z důvodů nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu a bylo rozhodnuto, že se na ni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona.

Oba uvedené rozsudky krajského soudu vycházely ze skutečnosti, že žalobkyně nenaplnily žádnou ze zákonných podmínek pro udělení azylu, a že rozhodnutí žalovaného byla vydána na základě dostatečně zjištěného skutečného stavu věci, v souladu se zákonem a byla přesvědčivě odůvodněna.

Stěžovatelky v kasační stížnosti uplatňují důvody obsažené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s."). Napadené rozsudky považují za nezákonné, neboť se domnívají, že jimi byl porušen § 12 zákona o azylu a mezinárodní Úmluva o právech dítěte. Hlavním důvodem jejich žádosti o azyl totiž nebyla snaha o legalizaci pobytu, ekonomické důvody a obecná kriminalita, jak uvádí žalovaný a krajský soud, nýbrž strach z násilných čečenských skupin, z terorizování a zajímání civilních obyvatel; rovněž také obava z psychického nátlaku, ze zavržení vlastní rodinou a z opovržení a posměchu místními obyvateli a teprve s tím související nejistá ekonomická a sociální situace. Stěžovatelky také nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že se situace v Dagestánu stabilizovala. Rovněž namítají porušení § 14 zákona o azylu, když uvádí, že v jejich případě jsou i okolnosti odůvodňující udělení azylu z humanitárního důvodu. Vedle důvodů souvisejících s bezpečností, uvedených již výše, se jedná zejména o skutečnost, že žalobkyně b) a c) navštěvují 6. rokem základní devítiletou školu, mluví česky a zamýšlí se zde připravovat na budoucí povolání. Podle stěžovatelek také nelze rozhodnutí o humanitárním azylu vyloučit ze soudního přezkumu, neboť se dotýká osobních poměrů stěžovatele a jeho oprávněných práv, která jsou pod ochranou soudu. Krajský soud tak měl přezkoumat rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu v celém rozsahu. Rovněž došlo k porušení § 91 zákona o azylu, když krajský soud nepřihlédl k překážkám vycestování, které jsou dány přiloženými důkazy, neboť je ohrožena bezpečnost všech tří stěžovatelek.

Stěžovatelky rovněž namítají, že jim nebylo umožněno seznámit se s důkazy, které měly být podkladem pro rozhodnutí žalovaného a nebylo jim umožněno navrhnout jejich doplnění. Žalovaný také nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci a porušil tak zásadu materiální pravdy (§ 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 a § 46 správního řádu). Žalovaný totiž opíral svá rozhodnutí o zprávy, které plně nevystihovaly problém spojený s dodržováním lidských práv a svobod v Dagestánu v návaznosti na válečný konflikt z roku 1998 a přesídlení čečenských teroristických a sektářských skupin do sousedního Dagestánu. Tyto zprávy zcela opomíjí omezenou funkčnost orgánů státní moci v Dagestánu při potírání bezpráví a nezákonností a ani se nezabývají problémem nerovnoprávného postavení muslimské ženy. Žalovaný se v rozhodnutí zaměřil především na důvody uvedené v žádostech o azyl, tj. ekonomická situace a legalizace pobytu. Hlavní důvody vyplývající z pohovorů, tj. bezpečnost stěžovatelek v zemi původu, zavržení vlastní rodinou, posměch a opovržení, kterým by byly vystaveny v případě návratu do vlasti, se snažil zlehčit a zpochybnit.

Stěžovatelky dále uvedly, že krajský soud nerespektoval § 77 s. ř. s., když neujasnil a neupřesnil, jaký byl skutkový stav, ze kterého správní orgán ve svém rozhodování vycházel. Dopustil se tak pochybení v provedeném dokazování, neboť s ohledem na jím namítanou obecnost žalobních bodů měl podle uvedeného ustanovení s. ř. s. ujasnit a upřesnit skutkový stav jako podklad pro rozhodnutí soudu. Zejména měl přezkoumat faktickou situaci v Dagestánu a přilehlých oblastech v době rozhodování správního orgánu a tak si utvořit obraz o dodržování lidských práv a o bezpečnosti pro obyvatelstvo v Dagestánu. Krajský soud se místo toho zaměřil na rozpory mezi důvody uvedenými v žádostech o azyl a důvody uvedenými v pohovorech, které byly zaviněné stresem, emotivní výpovědí a neznalostí českého práva. Tímto postupem porušil krajský soud zásadu rovnosti procesních stran, neboť se plně ztotožnil se stanoviskem žalovaného a nerespektoval tak právo

na spravedlivý proces. Další vadou řízení pak bylo rozhodování o udělení azylu žalobkyni a) a žalobkyním b) a c) (tedy matce a jejím dvěma nezletilým dcerám) dvěma rozsudky, které navíc nabývají rozdílně i plné moci (pozn. soudu: stěžovatelky mají zřejmě na mysli právní moci) a v důsledku toho byla vydána i rozdílná výjezdní víza - pro žalobkyni a) a b) (matku a nezletilou dceru K.) do dne 2. 4. 2004 a pro žalobkyni c) (v té době nezletilou dcerou A.) do dne 26. 3. 2004. V této souvislosti je třeba připomenout, že v době řízení o udělení azylu byla i žalobkyně c) nezletilá, tedy nezpůsobilá k právním úkonům a nemohla tudíž žádat o azyl. Dvě žaloby pak byly podány opomenutím právníka azylového střediska, žalovaný i krajský soud pak toto pochybení automaticky převzaly. Vzhledem k uvedenému navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené rozsudky Krajského soudu v Hradci Králové zrušil a věci mu vrátil k dalšímu řízení; rovněž požádaly o přiznání odkladného účinku této kasační stížnosti.

Jako přílohu doložily mimo jiné řadu článků týkajících se konfliktu v Čečensku, dohodu o provedení práce, hodnocení a prohlášení o pracovní činnosti stěžovatelky a) a výpovědi J. K. a p. H..

V doplnění kasační stížnosti podaném dne 20. 4. 2004 stěžovatelky uvedly, že důvodem hodným zvláštního zřetele pro udělení azylu je také mezinárodní závazek České republiky poskytovat zvláštní ochranu dětem podle Úmluvy o právech dítěte a Deklarace o ochraně žen a dětí za mimořádných událostí a za ozbrojených konfliktů. Podle stěžovatelek je situace v Dagestánu mimořádná a ohrožující bezpečnost matky i jejich dcer, neboť jim tam hrozí nebezpečí smrti, zranění a znásilnění. Takové nebezpečí nelze srovnávat s obecnou kriminalitou, jak učinil žalovaný. Situace v Dagestánu, tak nezaručuje jejich bezpečí [zejména nezletilé žalobkyni b)], ani jejich právo na všestranný rozvoj v bezpečných a důstojných poměrech. Stěžovatelky uvádí, že žijí na území České republiky 7. rok a tvoří neúplnou rodinu, navrhují tak, aby o nich bylo rozhodováno jako o celku.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že považuje oba rozsudky krajského soudu i svoje rozhodnutí za vydaná v souladu se zákonem a odkázal na správní spisy, zejména na podání a výpovědi stěžovatelek. Žalovaný zdůrazňuje, že ve správním řízení bylo zjištěno, že žalobkyně a) požádala o azyl pro sebe i svoje dvě nezletilé dcery z důvodu legalizace pobytu v České republice. Údaje, které uváděly v návrhu na zahájení řízení o udělení azylu jsou odlišné od sdělení při pohovoru. Žalovaný tak shledal rozpory v jejich výpovědích. Žádnou okolnost, kterou uvedly, pak nelze považovat za pronásledování nebo strach z pronásledování podle § 12 zákona o azylu. Žalovaný neshledal ani důvody pro udělení azylu podle § 14 citovaného zákona a ani pro vyslovení překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

V replice k vyjádření žalovaného a jejím doplnění stěžovatelky uvedly, že s vyjádřením žalovaného nesouhlasí, neboť v něm neuvádí žádné relevantní důvody, které by stvrdily správnost jeho rozhodnutí. Stěžovatelky opakují, že primárním důvodem pro opuštění Dagestánu nebyly ekonomické důvody, ale obava z poměrů v Dagestánu, kde jsou místní orgány bezmocné vůči porušování lidských práv a násilným akcím Čečenců. Rovněž zopakovaly výtku, že žalovaný porušil zásadu materiální pravdy a neposoudil celou věc globálně s přihlédnutím ke všem okolnostem, včetně osobních poměrů, které jsou v jejích případě mimořádné, neboť nezletilá stěžovatelka b) a stěžovatelka c) dokončily v České republice základní školu a byly přijaty na odborná učiliště. Změna jejích poměrů by pak byla

v rozporu s ústavním i mezinárodním právem dotýkajícím se i práva na vzdělání a na svobodný, bezpečný a ničím nerušený rozvoj.

Nejvyšší správní soud především konstatuje, že Krajský soud v Hradci Králové rozhodoval o azylových věcech stěžovatelek, které tvoří jednu rodinu, dvěma rozsudky, když v jednom bylo rozhodnuto o žalobkyni a) a b), tj. o matce a nezletilé dceři K., a v druhém o žalobkyni c), tj. v té době nezletilé dceři A.. Všechny tři žalobkyně pak podaly kasační stížnost shodného obsahu a námitek, která směřovala proti oběma rozsudkům a mimo jiné v ní žádaly, aby o nich bylo rozhodováno jako o celku. Zdejší soud má za to, že za dané situace, kdy se jedná o matku a její dcery, přičemž jedna z dcer je nezletilá a druhá zletilosti nabyla teprve před nedávnem, navíc když společně opustily zemi původu, ve stejný den všechny tři požádaly o udělení azylu a v České republice žijí spolu, je vhodné postupovat podle § 39 odst. 1, § 120 s. ř. s. a spojit věci ke společnému projednání.

Nejvyšší správní soud pak vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde jsou žadatelé chráněni před důsledky rozsudků krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) - ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatelů žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Důvodnost kasační stížnosti posuzuje Nejvyšší správní soud zpravidla v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.). Soudní řád správní ovšem předpokládá existenci případů, kdy vázanost důvody kasační stížnosti neplatí (§ 109 odst. 3) a soud zkoumá zákonnost postupu a rozhodnutí krajského soudu nad rámec kasačních důvodů; mezi tyto případy patří i nepřezkoumatelnost rozhodnutí ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. V daném případě má Nejvyšší správní soud za to, že oba rozsudky krajského soudu i obě rozhodnutí žalovaného jsou nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Ze správního spisu totiž vyplynulo, že dne 18. 2. 2002 podala žalobkyně a) jménem svým i jménem žalobkyně b) (své nezletilé dcery K.) žádost o udělení azylu, ve které uvedla, že v březnu 1998 odjela s oběma dcerami za manželem, který pobýval v České republice. V Rusku totiž neměla práci. O azyl žádá proto, že je ve špatné finanční situaci, nemá práci a nemá za co žít. Také je bez dokladů a nemůže tak legálně pobývat v České republice. Rovněž by si přála, aby se její děti mohly vzdělávat a klidně žít. K důvodům žádosti svojí nezletilé dcery K. uvedla, že ta žádá o azyl proto, že je zde se svojí matkou. Téhož dne (18. 2. 2002) pak podala tehdy nezletilá žalobkyně c) žádost o udělení azylu, ve které uvedla, že chce bydlet v České republice, protože je zde rozvinutější kultura, má zde kamarády a už si tady zvykla. Také nemají spolu s matkou a sestrou žádné doklady pro legální pobyt a ani zdravotní

pojištění. Na žádosti je pod podpisem nezletilé stěžovatelky rovněž připojen podpis její matky.

Dne 19. 3. 2002 byl veden pohovor k žádosti o udělení azylu zvlášť s tehdy nezletilou žalobkyní c), kterému byla přítomna i žalobkyně a) jako její zákonná zástupkyně, a zvlášť s žalobkyní a). Jak vyplynulo z protokolu o pohovoru vedeném s žalobkyní a), tak ta uvedla, že bezprostřední pohnutkou k odchodu ze země původu byl únos spolužáka její dcery. Obávala se, že by její dceru mohli též unést, neboť bydlely 15 km od hranic z Čečenskem. Dále uvedla, že hlavním důvodem odchodu byl strach o děti. Vrátit se však nechce také proto, že by na ni bylo nahlíženo jako na „dezertéra“, který opustil zemi v těžkých časech a myslel přitom jen na svoje děti. Mohla by být vystavena posměchu, plivání a házení kameny. Žalobkyně a) také uvedla, že jí osobně se nestalo nic konkrétního, ale odešla ze strachu, neboť kdykoli se k ní mohl někdo vloupat a znásilnit ji. O azyl nepožádala dříve, neboť o této možnosti nevěděla. Čtyři roky zde žila nelegálně z peněz, které si přivezla od rodičů. K dotazu z jakého důvodu žádá o azyl i její nezletilá dcera K. - žalobkyně b), stěžovatelka odpověděla, že ze stejného důvodu jako ona. Celý pohovor byl veden v jazyce ruském za přítomnosti tlumočníka. Rozhodnutím ze dne 28. 5. 2003, č. j. OAM-1215/VL-11-P01-2002, žalovaný neudělil žalobkyni a) a její nezletilé dceři K. azyl z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 o azylu a rovněž vyslovil, že se na ně nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona.

Jak vyplynulo z protokolu o pohovoru ze dne 19. 3. 2002 vedeném s tehdy nezletilou žalobkyní c), tato nezletilá odpovídala sama na jednotlivé otázky žalovaného a její zákonná zástupkyně nebyla na nic dotázána a ani se sama nevyjadřovala; pouze podepsala jednotlivé stránky protokolu. Tehdy nezletilá žalobkyně c) uvedla, že ze země původu spolu se sestrou a matkou odešly proto, že v Čečensku, které je blízko Dagestánu, začala válka a došlo k únosu spolužáka její sestry. O azyl nepožádaly dříve neboť o takové možnosti nevěděly. Na řadu otázek odpovědět nedokázala a pouze odkazovala na matku. Rozhodnutím ze dne 28. 5. 2003, č. j. OAM-1217/VL-11-P01-2002, žalovaný neudělil tehdy nezletilé žalobkyni c) zastoupené její matkou azyl z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 o azylu a rovněž vyslovil, že se na ni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona.

Obecně je třeba vycházet z toho, že u rodin žádajících o azyl jsou dány zpravidla shodné důvody opuštění země původu, není však vyloučeno, aby azylově relevantní důvody byly dány jen u některého z rodinných příslušníků a na další se přenášely pouze zprostředkovaně. Proto je třeba v případě rodinných příslušníků v azylovém řízení vždy zjistit důvody všech žadatelů - za předpokladu, že děti jsou ve věku, kdy jsou schopny samostatného posouzení a vyjádření důvodů, pro které opustily zemi původu. Na druhé straně je-li žádost o azyl podána nezletilými dětmi, pak mimo jejich vlastního vyjádření (pokud ho jsou schopny), je třeba opatřit i vyjádření rodičů (rodiče) k důvodům nezletilého žadatele, neboť ten právě pro nedostatek věku musí být chráněn před důsledky nedostatečné schopnosti řádného a úplného vyjádření a řádného využití všech procesních práv.

V daném případě se jednalo o matku s dcerami v době podání žádosti sice nezletilými, ovšem ve věku, kdy byly schopny chápat poměry v zemi původu a mohly samostatně tyto poměry vnímat včetně případného ohrožení jejich rodiny či jich samotných - tedy mohly mít vlastní obavy a vlastní názor na důvody pro opuštění země původu.

Ze spisu je zřejmé, že nezletilá žalobkyně K. K. nebyla k důvodům žádosti o udělení azylu na území České republiky vůbec vyslechnuta. I když je tato nezletilá žalobkyně zastoupena matkou, jako zákonnou zástupkyní, nelze odhlédnout od toho, že se narodila 29. 12. 1987 a v době konání pohovoru k důvodům žádosti o azyl jí bylo 14 let. To je podle názoru Nejvyššího správního soudu věk, kdy je již nezletilá schopna vyjádřit své pocity a také skutečnosti, které předcházely jejímu odchodu ze země původu. K uvedenému problému se ostatně již Nejvyšší správní soud vyjádřil, když ve svém rozsudku ze dne 13. 11. 2003, č. j. 5 Azs 9/2003 - 81, konstatoval: „Nevyslechl-li správní orgán nezletilé žadatele o azyl zastoupené zákonnou zástupkyní (matkou) k důvodům podané společné žádosti o udělení azylu, ačkoliv jsou ve věku, kdy by mohli být schopni vyjádřit skutečnosti rozhodné pro udělení azylu (zde: 13 a 15 let), pak jde o vadu řízení před správním orgánem (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).“

Nevyjádřila-li se žalobkyně b) k důvodům žádosti o udělení azylu vůbec, nezkoumal její důvody ani žalovaný, ani krajský soud v napadeném rozsudku. Oba tyto orgány vycházely totiž nepodloženě z toho, že důvody, které uvedla žalobkyně a) jsou naprosto totožné s důvody, které má i žalobkyně b). V důsledku toho nebyly zjištěny všechny rozhodné skutečnosti nezbytné pro posouzení důvodnosti žádosti o azyl této stěžovatelky.

Pokud jde o žalobkyni c), která byla v době řízení u správního orgánu a krajského soudu nezletilá, tak i v jejím případě žalovaný a krajský soud pochybily, a to přesto, že ve správním řízení slyšena byla. Podle § 9 zákona o azylu se na řízení o udělení nebo odnětí azylu použije správní řád, s výjimkou tam konkrétně uvedených ustanovení. Správní řád ve svém § 15 pak uvádí, že účastník řízení může samostatně jednat v tom rozsahu, v jakém má způsobilost vlastními úkony nabývat práva a brát na sebe povinnosti. Podle § 16 odst. 1 citovaného zákona zastupuje účastníka řízení, který nemůže v řízení jednat samostatně, zákonný zástupce; nemá-li zákonného zástupce, a je-li toho třeba k hájení práv, ustanoví mu správní orgán opatrovníka. Ustanovením § 15 odst. 1 správního řádu je upravena tzv. procesní způsobilost účastníků správního řízení. Procesní způsobilostí se rozumí způsobilost vykonávat v řízení práva a povinnosti účastníka řízení. Tato způsobilost obecně vzniká v plném rozsahu zletilostí, tj. dovršením osmnáctého roku, případně před dosažením tohoto věku uzavřením manželství (§ 8 občanského zákoníku). Nezletilí mají pak způsobilost pouze k takovým právním úkonům, které jsou svojí povahou přiměřené rozumové a volní vyspělosti odpovídající jejich věku (§ 9 občanského zákoníku). Nezletilým je právní řádem poskytována zvýšená ochrana a vzhledem k tomu je třeba, aby byli ve správním řízení zastoupeni ve smyslu § 16 odst. 1 správního řádu svým zákonným zástupcem. V dané věci bylo vedeno azylové řízení s nezletilou žalobkyní c), která sice byla zastoupena zákonnou zástupkyní, avšak dle názoru soudu bylo toto zastoupení pouze formální. Jak totiž vyplynulo ze správního spisu, žádost o udělení azylu byla sepsána nezletilou a rovněž pohovor vedený k upřesnění důvodů této žádosti byl veden pouze s nezletilou. Role zákonné zástupkyně se pak omezila jen na to, že jak žádost o udělení azylu, tak protokol o pohovoru opatřila svým podpisem. Podle názoru Nejvyššího správního soudu není takový postup v souladu se zákonem. Jak výše uvedeno, k důvodům žádosti nezletilé by měla být slyšena jak nezletilá, tak i její zákonná zástupkyně. Tedy ani v tomto případě nebyla dostatečným způsobem ochráněna práva nezletilé a nedošlo k řádnému zjištění skutkových důvodů pro udělení azylu nezletilé žalobkyni c).

Nesprávný postup žalovaného při zjišťování důvodů žádosti o azyl u nezletilých žadatelek vedl k tomu, že nebyly řádně zjištěny jejich vlastní důvody, a to ani ve vztahu k naplnění azylových podmínek podle § 12 zákona o azylu, ani ohledně nich nebyly

zjišťovány skutečnosti, které by mohly být rozhodné při posouzení důvodů pro případné udělení azylu humanitárního podle § 14 zákona o azylu. V důsledku toho nemohly být tyto důvody žalovaným ani soudem řádně váženy, což se pak mohlo projevit i ve vztahu k posouzení důvodů uvedených stěžovatelkou a).

Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud zrušil podle § 110 odst. 1 s. ř. s. oba kasační stížností napadené rozsudky a věci vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, při němž je vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Vzhledem k tomu, že oba rozsudky krajského soudu byly zrušeny pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, nelze zkoumat věcnou správnost rozhodnutí žalovaného ani rozsudků krajského soudu z hlediska kasační stížností uplatněných námitek.

V novém rozhodnutí rozhodne krajský soud o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti ve smyslu § 110 odst. 2 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. 1. 2005

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu